

[Aksel Larsen.]

tagne afstemning i boligkomplekset Humlevænget i København, hvor det alt overvældende flertal af beboerne afgav deres stemme mod Atlantpagten og mod oprustningen og for handling fremfor krigsforberedelse. Jeg ønsker at slå fast, at man ikke fra nogen anden side, navnlig ikke fra de partiers side, der har stemt for Atlantpagten, har lyst til at kommentere denne opsigtsvækkende afstemning, som man ikke kan tage fejl af. Man ønsker ikke at kommentere den. Man ved, det er rigtigt, at befolkningens flertal er modstandere af Atlantpagt og oprustning, og så foretrækker man at tie stille, når beviserne for folkestemningen præsenteres for en.

Statsministeren har ikke haft mange bemærkninger at gøre til kommunisterne, men han har i hvert fald gjort een bemærkning, som er fuldstændig rigtig: at den tale, jeg holdt forleden, det var en virkelig oppositionstale, men ikke blot mod regeringen, også mod socialdemokratiet. Det var den. Den var det af den simple grund, at socialdemokratiet jo er det tredje regeringsparti, og at mange kan have ret i den mening, at det egentlig er det førende regeringsparti. De tre partier er jo enige om Atlantpagten og oprustningen, om at Danmark skal stå under amerikansk formynderskab, ja, amerikansk kommando, og det er socialdemokratiet med det ærede medlem hr. Hans Hedtoft i spidsen, der har det absolutte hovedansvar for, at Danmark er kommet ind i Atlantpagten. Derfor er det ganske selvfølgelig, at vor opposition mod regeringens politik i lige så høj grad må blive en opposition mod socialdemokratiets. Det må den også blive, fordi regeringen og regeringspartierne praktisk talt i tykt og tyndt er enige med socialdemokratiet om den økonomiske politik og om skattepolitikken herhjemme. Der er heller ingen, der i den forbindelse har følt trang til at diskutere skattepolitik på grundlag af de oplysninger, jeg har givet om, hvor uretfærdigt statskatten efterhånden er fordelt.

På baggrund af dette kan det ærede medlem hr. H. C. Hansen holde så mange kraftfulde oppositionstaler, han vil, her i tinget, oppositionstaler mod regeringens penge- og kreditpolitik, men det hjælper altså ingen. Forholdet er det, at penge- og kreditpolitikken ikke kan skilles fra udenrigspolitikken og fra den almindelige økonomiske politik. Forholdet er det, at når man efter ordre fra Paris gennemførte den såkaldte liberalisering af udenrigshandelen, så må man naturligvis træffe

andre forholdsregler for at klare valuta-problemet, og det er altså pengemæssige og kreditmæssige forholdsregler.

Forholdet er det, at når man gik ind for Atlantpagten og vil gennemføre en oprustning, der kræver fantastiske beløb, får det særlige økonomiske og særlige pengemæssige følger herhjemme. Det giver højere skatter, stigende priser, lavere forbrug for størsteparten af befolkningen. Når der skal bruges 1 200 sække cement om dagen for at bygge en 6 km lang og 30 m bred startbane ved Skrydstrup flyveplads, er det klart, at så er der mindre cement tilovers til boligbyggeriet herhjemme. Når der skal investeres millioner, 100 millioner i krigsindustrien eller i direkte militære anlæg, bliver der færre penge til rådighed ikke blot til brug for sociale formål, men også til at investere i fremstilling af forbrugsgoder for befolkningen. Det hænger altså sammen, og nok så mange ord fra det ærede medlem hr. H. C. Hansen kan ikke skjule den kendsgerning, at regeringen kun konsekvent har videreført den politik, der blev begyndt under den socialdemokratiske regering, og at socialdemokratiet i det år, der er gået, har stemt for og medvirket til to omfattende økonomiske og skatteforlig med regeringen. Dem kan man ikke snakke sig væk fra, selvom man så forsøger på det ene eller andet punkt at henstille, om man muligvis kan give lidt længere frist for opkrævningen af skatterne.

Hvordan er det, når det ærede medlem hr. H. C. Hansen og de ledende socialdemokrater taler om, at nok skal vi have oprustning, men den sociale standard skal bevares? Enhver kan se, at det er en umulighed. Man kan ikke både blæse og have mel i munden. Det med at blæse og have mel i munden i den forbindelse er for så vidt ikke noget, jeg selv har fundet på. Det er noget, jeg har fundet hos en god gammel venstremand og en god gammel demokrat, der hed Jens Busk. Dengang, da en højreregering gennemførte en oprustning på trods af folkeviljen, udtalte han sig i rigsdagen om det, og han sagde følgende — jeg beder om formandens tilladelse til dette og endnu et par korte citater —:

„Hvorledes vil de herrer gøre det kunststykke at være med til at øse millioner millioner ud til forsvarrets fremme og så være med til at få noget virkeligt gjort for Danmarks småfolk. Det er umuligt. De kan ikke både blæse og have mel i munden.“

Må jeg gøre Jens Busks ord til mine og sige: Hvordan kan de herrer foregive at tro, at de kan øse milliarders milliarder ud til